

Zemst-Laar

Om glad te vergeten

2 januari 2011

Het radionieuws sprak in hoofdletters over de gevaarlijke toestand van het wegennet. Wanneer ik in gedachten de lijn trok tot waar ongeveer de ijzel was opgerukt, werd me het laatste beetje goesting ontnomen om in Gierle in de Kempen te gaan wandelen. Tot het laatst had ik dat in beraad gehouden want het leek me een interessante tocht. Te oordelen althans naar wat er in „Marching“ over gezegd werd. Maar het weer stak er dus een stokje voor. Verder aanbod was er weliswaar maar de startplaatsen waren ofwel nogal ver in West-Vlaanderen, ofwel zelfs helemaal in Limburg. Daardoor kwam Zemst nogal onverwacht in beeld. Het was niet al te ver van hier en ik was er nog nooit geweest. Van de gevreesde ijzel ondervond ik onderweg naar de parochiezaal in Zemst-Laar niets en dat was maar goed ook. Het bleek al direct toen ik er arriveerde dat ik niet de enige was die voor deze wandeling had gekozen. In tegendeel. De auto's stonden al in behoorlijke aantallen in de rij. Waarschijnlijk heeft men in Zemst geprofiteerd van het verder afwezige aanbod aan wandelingen tot zeer ver in de omtrek.

Het was voor mij dus duidelijk tweede keuze maar ik vond het desondanks toch iets hebben om het splinternieuwe wandeljaar in te zetten in een dorp waarvan de naam begon met de laatste letter van het alfabet. Ach, je moet ergens de motivatie vandaan halen, nietwaar? Of de rechtvaardiging om aan een milde vorm van verslaving toe te geven. Zoals je verkiest.

Gladjes

Hoe meer ik de plaats naderde waar de wandeling begon, hoe linker de wegen er bij bleken te liggen. Al zal het beeld dat ik kreeg wel voor een groot deel mede gevormd zijn doordat de GPS me langs verschillende kleine, weinig bereden wegen leidde. Daar had men in de afgelopen dagen of weken niet gestrooid noch sneeuw geruimd. Wat er van die sneeuw nog over was lag als een smerige berm stijf bevroren in het midden van de weg. En het weggetje tegenover de kerk in Zemst-Laar waarlangs ik een parkeerplaatsje vond lag er echt heel slecht bij. Het baantje leidde dan ook naar, enerzijds, het kerkhof en anderzijds naar het terrein van de voetbalploeg. Voor de bewoners van de eerste stek zijn er nogal typisch niet al te veel bezoekers. Behalve dan op 1 november. En het voetbal is aan zijn winterslaap bezig. Daardoor was er allicht bijster weinig over de sneeuw gereden. Genoeg om ze keihard aan te stampen en te weinig om ze zelfs maar gedeeltelijk weg te maken. Bovendien lag het baantje nogal bol en dat veroorzaakt zo zijn eigen problemen bij deze gladde ondergrond. Maar ik heb het klaargespeeld om zonder blik- en andere schade het voertuig achter te laten in een parkeerhaventje tegenover het kerkhof.

De toestand van het weggetje waar ik parkeerde bleek later een afspiegeling te zijn van wat er verder op deze wandeling nog te wachten lag. Natuurlijk wist ik dat nog niet toen ik eraan begon.

Nada

Het gebeurt me zelden dat ik over een wandeling weinig weet te vertellen. Nog minder vaak valt het voor dat ik er nagenoeg niets weet over te zeggen! En toch, en toch... Vandaag was het zover. De wandeling was vreselijk. Vreselijk vervelend in de eerste plaats. Omdat er onderweg nu eens niets was dat enigszins de aandacht kon trekken. Niets waar

men het oog kon laten op rusten. Niets waarover ik graag wat meer was te weten gekomen. Het traject ging volledig en uitsluitend over gebaande wegen. Al moet ik toegeven dat dat me in de gegeven omstandigheden niet helemaal ongelegen kwam. Ik had er nogal tegenop gezien om in de velden door de resten van de bevroren sneeuw te gaan banjeren. Wat ik en de andere wandelaars in de plaats kregen waren baantjes met zeer verraderlijke ijsplekken. Zodat het nodig was voortdurend op te letten om niet onverhoeds op een dergelijk spekglad oppervlak te trappen. Het resultaat was dan dat je de benen vanonder het lijf werden geschopt. Met het logische gevolg dat er onzacht kennis werd gemaakt met de bevroren bodem. Ik heb het onderweg een paar keer zien gebeuren. Althans, ik het één keer gezien en en één keer eerder gehoord dan gezien. Dat laatste gebeurde vlak nadat ik een wandelaarster had voorbij gestoken. Ik hoorde de dreun en de verschrikte kreet. Ze was in gezelschap dus er spoedde zich direct al iemand te hulp. Wat niet direct gewaardeerd werd want het slachtoffer bleef naar haar hulpverlener roepen: „Bleef wor dagghe zeel!“ (blijf waar je bent). Ze herhaalde het een paar keer. Waarschijnlijk was ze nog conuus van de schok. De tweede keer zag ik het gebeuren. Het was toen een vrouw die al erg onzeker te been was en die plotseling onderuit ging. Ze werd deskundig weer rechtgeholpen door, veronderstel ik, haar echtgenoot. Zelf heb ik het evenwicht bewaard gedurende gans de tocht. Zij het met moeite. Zo nu en dan.

En verder?

Ja, en verder? Goeie vraag waarop ik geen goed antwoord heb. Er is namelijk niets méér te vertellen! Tenware dan dat de aangekondigde 20 kilometer er uiteindelijk slechts 18 waren. Waarvan nog eens een stuk twee keer gedaan moest worden. Of misschien interesseert het wel iemand dat ik onderweg aan een huis ben gepasseerd waarvan de bewoners Geert Pijck en Tanja Koeck heetten (de voornamen kloppen niet, ik wil niemand te kijk zetten). Je moet weten dat in vele van onze dialecten de kaarten „schoppen“ en „ruiten“ respectievelijk „pijkens“ en „koekens“ worden genoemd. Er wordt hier ook wel eens gezegd wanneer er vier mensen toevallig samenkomen: „Hé! Nu kunnen we kaarten.“ Dus daar in Zemst moeten ze nog een koppel erbij zoeken. Op voorwaarde dat het dan, bijvoorbeeld, Jan Klaver en Mies Harte zijn. Kunnen ze niet alleen kaartspelen, ze ZIJN het ook. Nu ja, bijna.

Tegenover de kerk in Zemst-Laar staat een kerststal. In deze tijd van het jaar niet zo verwonderlijk. Bij mijn aankomst was dat echter ongeveer het enige gebouw waar er licht brandde. Dus dacht ik in eerste instantie dat er daar moest ingeschreven worden. De bewoners van dat pand gaven echter maar weinig weerwerk.

Aardrijkskunde

Ik kan me levendig voorstellen dat jullie nu aan je kettingen staat te rukken om afgaande op mijn enthousiaste verslag met bekwame spoed naar Zemst-Laar te ijlen. Zemst-Laar of Laar is een dorpje in de Belgische provincie Vlaams-Brabant. Het ligt in het westen van de gemeente Zemst. Goh! Van een dergelijke mededeling valt een mens zijn mond toch open, nietwaar?

Laar bestond tot in de 20e eeuw slechts uit een paar boerderijen wat velden en wat bossen. Van die bossen heb ik overigens niets gemerkt. Vanaf het midden van de jaren '80 van de twintigste eeuw is in heel Zemst ijverig gebouwd. Zelfs in Laar.

Ik heb op deze hele tocht zegge en schrijve één (1) foto gemaakt. Van de Sint-Engelbertus en Bernardus kerk. Niet eens van de kerststal. Vergeten. Achteraf blijkt het trouwens dat ik van de drie bezienswaardigheden van het dorp er twee gemist heb. Namelijk “De Halve Steen”. Een brok natuursteen dat vermoedelijk ooit een grenssteen was tussen Zemst en Hombeek. En de pastorie uit 1868. Ook niet gezien.

Er was nog iets. Al is dat dan geen bezienswaardigheid meer want je vindt het overal in Vlaanderen. Dus niet enkel in Zemst. Er was ook nog een „Omlegging“. Helemaal volgens de tradities en de geplogenheden slecht aangeduid en op een plaats waar het zoveel en zolang mogelijk hinder veroorzaakt. Zo hadden de organisatoren van de wandeling R. W.

De kerk van Zemst-Laar

K. Morgenstond er in Marching bijgeschreven dat de parochiezaal van Zemst-Laar het best (= gemakkelijkst) kon bereikt worden via Humbeek. Mooi. Alleen... het centrum van Humbeek is afgesloten voor alle verkeer. Wegens aanslepende werkzaamheden. Eigenaardig genoeg had ik daarvan niets ondervonden toen ik naar de vertrekplaats van de wandeling reed. Waarschijnlijk kwam dat door de manie van de GPS om de argeloze chauffeur steeds langs de meest onooglijke weggetjes te leiden. Maar bij het terugrijden, ja, dan heb ik volop kunnen genieten van dit exponent van ons culturele leven. Tijdens de terugrit heb ik heel wat meer van de streek gezien dan tijdens de wandeling. Het feit echter dat ik dit schrijf bewijst dat ik uiteindelijk toch thuis ben geraakt. Een kleine nederlaag voor die idioten van Openbare Werken.

Excelsior!

Kunnen jullie er enig begrip voor opbrengen dat ik deze wandeling eigenlijk snel weer zou willen vergeten? Hoewel... aan de andere kant, het was de eerste wandeling van dit jaar

en waarschijnlijk kan het na nu alleen maar beter worden. Hoera!

